

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobkyně: **CHAPS spol. s r.o.**, IČO: 47547022
se sídlem Brno, Bráfova 1617/21
zastoupené Mgr. Štěpánem Schenkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Vodičkova 710/31

proti

žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**
se sídlem Praha 7, Pplk. Sochora 27

za účasti: **David Koňářík**
bytem Hostivice, Za Mlýnem 1724

o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2021 č.j. UOOU-00974/21-16

takto:

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podala k Městskému soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví tohoto usnesení (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný vydal podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu vůči žalobkyni opatření proti nečinnosti, jímž jí „*přikázal, aby do 7 dnů ode dne doručení opatření vyřídila stížnost žadatele o informace pana Davida Koňáříka, nar. 15. 1. 200, bytem Za Mlýnem 1724, 253 01 Hostivice, na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace v části originálních ID zástávek a rozlišení označků.*“ Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souvislosti s vyřizováním žádosti žadatele o informace, kterou učinil vůči žalobkyni s výslovným odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále též „InfZ“).
2. Žalobkyně v žalobě navrhla, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek. Uvedla, že pokud žalobě nebude přiznán odkladný účinek, bude žalovaný oprávněn vůči žalobkyni činit další kroky, resp. tyto již činí, o čemž svědčí samotné napadené rozhodnutí, kterým žalovaný autoritativně ukládá žalobkyni povinnosti, aniž by bylo vůbec postaveno na jisto, že k tomu má zákonné oprávnění. Tyto kroky mohou žalobkyni poškodit stran její samotné existence či nejméně ukládáním peněžních sankcí. V tomto je nutno spatřovat újmu, která žalobkyni reálně hrozí a která je pro ni zároveň *de facto* neodčinitelnou. Žalovaný totiž v intencích InfZ, popř. souvisejících právních předpisů, disponuje rozsáhlými možnostmi pro zajištění konání povinných subjektů. Momentálně žalovaný žalobkyni ukládá autoritativně povinnosti jako povinnému subjektu podle InfZ. Má též možnost podle InfZ žalobkyni nařídit požadované informace poskytnout. Takový postup by mohl mít pro žalobkyni jakožto ryze soukromý subjekt pohybuující se výhradně v tržním podnikatelském prostředí dalekosáhlé a jednoznačně negativní

Shodu s prvopisem potvrzuje: Veberová Petra

následky. Zvýhodňoval by její (přímé) konkurenty, kteří by si sami anebo zprostředkovaně právě prostřednictvím informačního práva podle InfZ mohli „vynucovat“ získávání informací, ke kterým by jinak nemohli mít (získat) přístup, čímž by si mohli sjednat konkurenční výhodu. V důsledku toho žalobkyni bezpochyby hrozí vznik škody, resp. újmy, ať již v její materiální anebo imateriální rovině, resp. takový postup by vedl k zásadnímu ohrožení postavení žalobkyně v rámci hospodářské soutěže, případně by jí to z konkurenceschopnosti vyřadilo a *de facto* vedlo dokonce k přímému ohrožení smyslu její existence. Poskytnutí informací povinným subjektem lze též exekučně vykonat (§ 16 odst. 4 poslední věta InfZ). V tomto směru žalobkyni hrozí opakované ukládání donucovacích pokut až do výše 100 000,- Kč. To vše je nepřijatelné minimálně do doby, než bude s konečnou platností vyřešeno, zda je žalobkyně povinna ve smyslu InfZ postupovat.

3. Žalobkyně dále v návrhu uvedla, že přiznáním odkladného účinku nemůže být dotčena jiná osoba, resp. potenciální dotčení práv této osoby by bylo nesrovnatelně menší než míra vážnosti újmy, které je nepřiznáním odkladného účinku žalobě vystavována žalobkyně. Jedinou osobou, která v tomto smyslu může být dotčena, je žadatel. Ten ovšem žádá toliko o poskytnutí informací bez jakékoli časové priority, popř. nezbytnosti je získat. Ve věci současně není dán ani rozpor s veřejným zájmem, natož s důležitým veřejným zájmem. Žalobkyně uzavřela, že bez přiznání odkladného účinku žalobě by prakticky pominul důvod jejího podání. Aniž by k tomu kompetentním orgánem byla prověřena zákonnost postupu žalovaného, bylo by dosaženo cíle, který žadatel svou žádostí sledoval, a žalobkyně by byla donucena k plnění, k němuž není podle svého přesvědčení povinna, a to ke své újmě a škodě, kterou již nebude možné odčinit. Fakticky by jí tak byla odňata možnost přezkumu napadeného rozhodnutí a tím i ochrana zákonem a Ústavou garantovaných základních práv a svobod, zejména práva na informační sebeurčení a práva na svobodné podnikání a ochranu vlastnictví.
4. Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě nesouhlasil. Uvedl, že napadeným rozhodnutím nebylo žalobkyni uloženo poskytnout určitou informaci, neboť žalobou je napadeno opatření proti nečinnosti. Žalobkyně se tedy dovolává ochrany před újmou, kterou napadené rozhodnutí nemůže vyvolat, což znamená, že nejsou splněny podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s.ř.s. Žalobkyně nespécifikovala jí hrozící újmu a okolnosti, které tuto újmu mají vyvolat, jakož i svá tvrzení nedoložila důkazy. Omezila se jen na konstatování, že žalovaný by vůči ní mohl činit další kroky, což není důvodem pro přiznání odkladného účinku. Žalovaný se tedy nedomnívá, že by žalobkyni hrozila újma a návrh na přiznání odkladného účinku neshledal důvodným.
5. Osoba zúčastněná na řízení rovněž navrhla, aby soud odkladný účinek žalobě nepřiznal. Uvedla, že data o jízdních řádech se dnes mění relativně často a pro valnou většinu jejich využití je potřeba mít data aktuální. Zveřejňování plných dat je méně nákladné než aktuální zveřejňování modifikovaných dat, přičemž i úprava aktuálního systému exportů by byla řádově levnější, než náklady na toto soudní řízení.
6. Podle § 73 odst. 2 s.ř.s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z citovaného zákonného ustanovení plyne, že odkladný účinek může být žalobě přiznán při splnění dvou základních podmínek: a) navrhovatel odkladného účinku hrozí v přímé příčinné souvislosti s účinky napadeného rozhodnutí újma, která je ve sféře navrhovatele nepoměrně větší než újma, jež přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám a b) přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem. Obě podmínky musí být splněny kumulativně, což znamená, že

nenaplnění jedné z nich bez dalšího vylučuje, aby soud návrhu na přiznání odkladného účinku vyhověl.

7. Povinnost tvrdit vznik potencionální újmy, jakož i povinnost osvědčit (prokázat) skutečnosti tvrzené v návrhu tíží navrhovatele odkladného účinku (žalobce). Naproti tomu zákon soudu neukládá, aby z úřední povinnosti zjišťoval splnění podmínek vymezených v § 73 odst. 2 s.ř.s. Řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je tedy charakterizováno přísnou dispoziční zásadou, což znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Navrhovatel (žalobce) tak musí dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní (srov. například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30.1.2012, č.j. 8 As 65/2011-74, usnesení ze dne 20.9.2012, č.j. 8 Afs 40/2012–56, či usnesení ze dne 21.5.2014, č.j. 6 Afs 73/2014-56).
8. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS, či ze dne 23. 3. 2015, č. j. 4 Afs 35/2015 – 71). Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Přiznání odkladného účinku žalobě se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem; jeho smyslem není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu.
9. Soud považuje za nutné nejprve zdůraznit, že institut přiznání odkladného účinku žalobě dovoluje prolomit účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu pouze ve výjimečných případech, neboť primárně je třeba vycházet z presumpce věcné správnosti a zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí do okamžiku, než je v soudním řízení (případně) zjištěna jeho nezákonnost. Správní soudy konstantně judikují, že žalobce musí v návrhu na přiznání odkladného účinku nejen zcela jednoznačně specifikovat újmu a okolnosti, které tuto újmu mají vyvolat, ale také je povinen tato svá tvrzení doložit. Újma přitom musí navrhovateli hrozit reálně a nepostačuje jen hypotetická možnost, že by újma mohla nastat. Zároveň se musí jednat o újmu, která má přímou a nikoli jen zprostředkovanou souvislost s účinky napadeného rozhodnutí, neboli musí jít o rozhodnutí, které je svými účinky způsobilé vyvolat újmu samo o sobě a ne jako článek dalších řetězcích se rozhodnutí. Právě nastíněnou optikou nelze shledat návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žalobě důvodným. Především je nutno odmítnout přesvědčení žalobkyně, že bez přiznání odkladného účinku žalobě by pominul samotný důvod podání žaloby. Jak soud uvedl výše, přiznání odkladného účinku nemůže sloužit toliko k oddálení účinků pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Otázka důvodnosti žaloby nijak nesouvisí s důvody, pro které lze žalobě přiznat odkladný účinek, což je zřejmé již z toho, že při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě se soud důvodností žalobních námitek nezabývá. Nadto lze existenci hrozící újmy posuzovat jen ve vztahu k těm okolnostem, které tu jsou v okamžiku podání návrhu podle § 73 s.ř.s., nikoli k okolnostem, které by mohly v budoucnu nastat, ale není jisté, zda se tak stane (takovou okolností je i potencionální zrušení žalobou napadeného rozhodnutí v případě, že soud při rozhodování ve věci samé dospěje k závěru, že žaloba je důvodná).
10. Žalobkyně nicméně řádně neunesla ani břemeno tvrzení, neboť dostatečně konkrétně nepopsala skutečnosti, v nichž má spočívat hrozící újma a skutečnosti, ve kterých spatřuje příčinnou souvislost mezi účinky napadeného rozhodnutí a tvrzenou újmu. Neuvedla, jakou konkrétní

podobu by pro ni měly mít negativní následky spojené s účinky napadeného rozhodnutí, zejména nespecifikovala, jak konkrétně by měla být znevýhodněna v konkurenčním prostředí oproti jiným podnikatelským subjektům. Především ale nevysvětlila souvislost mezi účinky napadeného rozhodnutí a hrozbou újmy v rámci hospodářské soutěže, které se jako podnikatelský subjekt účastní. V tomto směru soud považuje za podstatné, že žalovaný napadeným rozhodnutím neuložil žalobkyni povinnost poskytnout žadateli určitou informaci, nýbrž jí „pouze“ uložil povinnost *ve stanovené lhůtě vyřídit stížnost* žadatele o informace, protože shledal, že je při vyřizování stížnosti nečinná. V napadeném rozhodnutí v této souvislosti uvedl, že „(p)ovinný subjekt je tedy povinen postupovat dle § 16a odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., tedy stížnosti žadatele o informace sám do 7 dnů ode dne vydání tohoto opatření vyhoví tak, že žádost o informace vyřídí (požadované informace buď poskytne, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti) nebo stížnost postoupí Úřadu.“

11. Přestože nelze vyloučit, že následná rozhodovací činnost žalovaného v řízení o žádosti žadatele o poskytnutí informací povede k autoritativnímu ukládání povinností žalobkyni, bezprostředním účinkem napadeného rozhodnutí je pouze to, že žalobkyně má postupem podle InfZ vyřídit ve stanovené lhůtě stížnost ohledně podané žádosti o informace, nikoli to, že má určitým způsobem rozhodnout, resp. že má konkrétní informaci žadateli poskytnout. Řečeno jinak, žalobkyně v návrhu jen spekulativně dovozuje, že žalovaný teprve následně vydá rozhodnutí, jejichž účinky žalobkyni poškodí způsobem, který v obecné rovině v návrhu popsala. Účinky (dosud) neexistujících rozhodnutí však nemohou představovat relevantní důvod pro přiznání odkladného účinku žalobě.
12. S odkazem na shora uvedená judikaturní východiska soud shrnuje, že újma vyvolaná účinky napadeného rozhodnutí musí být natolik závažná, že její náprava v budoucnu nebude možná vůbec, popřípadě jen s velkými obtížemi, půjde-li o následky účinků napadeného rozhodnutí takového rázu, že žadateli způsobí vážné obtíže či významné poruchy v jeho činnosti apod. Žalobkyně však existenci hrozby takové újmy ve světle reálných účinků napadeného rozhodnutí řádně netvrdila a ani neprokázala. Při nedostatku skutkových tvrzení o možném vzniku závažné újmy pak již není třeba se zabývat otázkou, zda by přiznáním odkladného účinku došlo ke vzniku újmy třetím osobám či k ohrožení důležitého veřejného zájmu.
13. Soud proto dospěl k závěru, že zákonem stanovené podmínky pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby nejsou splněny, a proto návrh žalobkyně usnesením zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s.ř.s.].

Praha 6. srpna 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Veberová Petra

